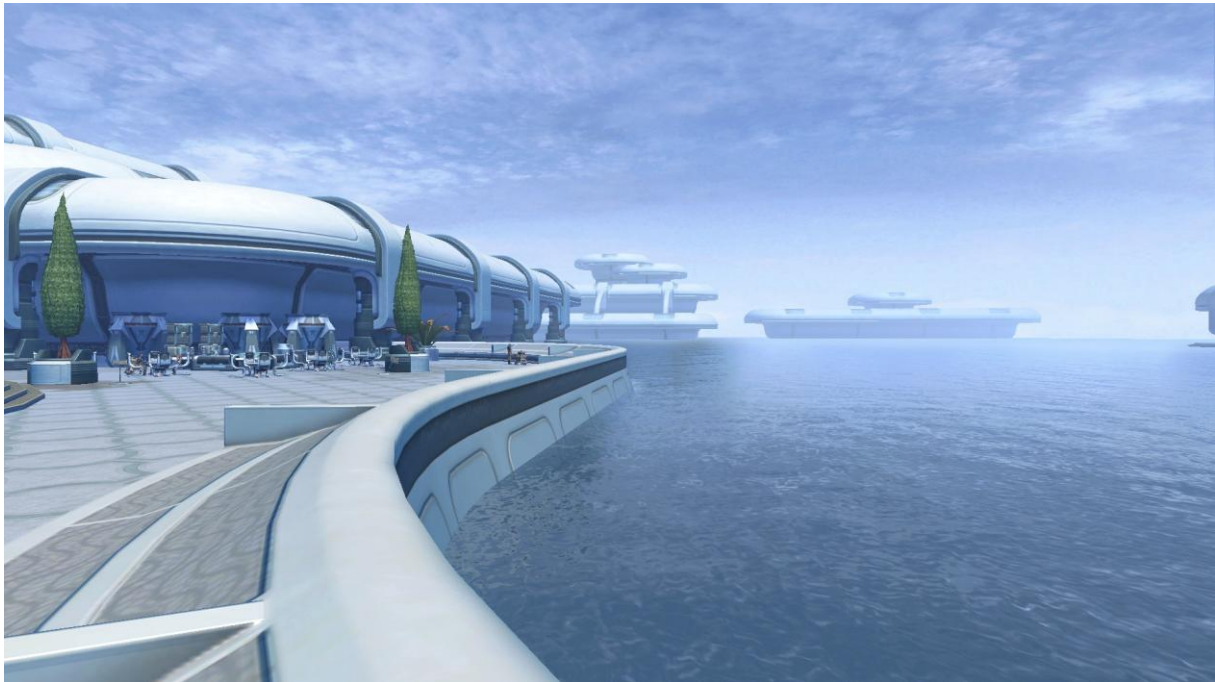

The Old Republic
Manaana a KotOR óta
(Fordította: bimi12)

Shuuru // Személyes napló

Nem ostoba törekvés, hogy megpróbáljuk előre látni valaki jövőjét, vagy akár egy egész civilizáció jövőjét. De akár azzá is válhat. Ha nem vesszük először számba, mi jár a tetteink nyomában, sosem tudhatjuk igazán, merre haladjunk az előttünk lévő áramlatokon. Ezt a vonatkozást szem előtt tartva merülök bele kedves otthonom, a Manaana hullámzó történelmének elemzésébe.

Hosszú időn át – hosszabban, mint ameddig a feljegyzéseink visszanyúlnak - a Végtelen Birodalom uralkodott a világunk felett. Rabszolgasorban tartottak minket egészen a végső bukásukig, amely után mi, a Selkath nép megfogadtuk, hogy többé senki nem kényszerít minket szolgaságba. Végül külvilági felfedezők érkeztek a világunkra, akik a koltónkat, mint létfontosságú forrást látták a galaxis feletti uralomért folytatott versenyükben. Mi cserébe megláttuk, milyen értékes lehet a kolto. A történelmünknek köszönhetően azonban azt is láttuk, hogyan válhat hátránnyá.

Így hát az őseim bölcsen úgy döntöttek, semlegesek maradnak a galaktikus harcban. Odáig is elmentek, hogy a Galaktikus Köztársaságnak és a Sith Birodalomnak egyaránt megengedték, hogy követségeket létesítsenek a felszíni metropoliszunkban, Ahto Cityben. Bár a fegyverszünetük a világunkon feszült volt, a kolto fontossága a műveleteikhez nem hagyott nekik más választást, minthogy a törvényeink szerint viselkedjenek.

Legalábbis így hittük.

Egy Revan nevű Jedi látogatása mindent megváltoztatott. Ő felfedte a szörnyű igazságot – a Sith-ek elrabolták és manipulálták népünk fiatal tagjait, az Erő sötét oldalának útjaira tanítva őket. Ez a felfedezés nem fért össze az őseim elképzeléseivel és az így kialakult

feszültségek végül felkelést szítottak, amelyet az egyik elrabolt gyermek, Shasa vezetett – aki ekkorra már nagyhatalmú Erő-használó volt a saját jogán.

A Sith-eket elűzték Ahto Cityből, a követségüket pedig a földdel tették egyenlővé. A Köztársasággal továbbra is fenntartottuk a kapcsolatot, de körültekintően, ügyelve, hogy milyen vétkekért állnak bosszút rajtunk a külvilágiak. Mi, a Selkath nép egyre többször fordultunk útmutatásért Shasa Rendjéhez, amely Erő-használókból állt, és a Sith-ek elűzésének bátor kitervelője után kapta a nevét. Névrokonuk gyakorlatias beállítottságához hasonlóan a rend kitiltotta a köztársasági követséget Ahto City területéről, ezáltal elszigetelve Manaant a vizein túl zajló felfordulástól.

Végül ez a lépés szükségtelennek bizonyult. Mint ahogy egyetlen uszony rebbenése is hatalmas hullámokat idézhet elő, úgy tűnt, a cselekedeteink hatására a Birodalom összeomlott és feloszlott. A feszültségek végleg alábbhagytak. Egy ideig a Selkath nép gyarapodott. Sokan közülünk még a csillagok végtelen tengerére is kimerészkedtek, új életet és lehetőségeket keresve.

Akkor még nem tudtuk, de, mint a mesebeli Binexa cápa, a Sith Birodalom felemelkedett a fekete mélységekből egy erősebb, merészebb formában. Amikor ez az újjáéledő Birodalom a hűségünket követelte, az őseim megpróbálkoztak ugyanazzal a semlegességi ajánlattal, amit a múltban elfogadhatónak találtak. Ezzel csak feldühítettük őket. Lebombázták a világunkat az űrből és majd az összes felszíni építményt elsüllyesztették, beleértve Ahto Cityt is.

A végső csapást a Köztársaság mérte ránk azzal, hogy tétlenek maradtak, amikor szükségünk lett volna rájuk – és mindezt anélkül, hogy egyetlen lövés eldőrdült volna. Elárulva és elkeseredetten visszavonultunk a mélybe, és nem akartunk többé társulni semmilyen külvilággal, semmilyen módon. Számunkra ők mind rabszolga-kereskedők voltak. A gyermekeink elrablói. A legjobb esetben is csak nyugodt vízi barátok.

Sokan mondják, hogy azok voltak a legszebb évek a fajunk történelmében. A saját kultúránk és hagyományaink virágzottak. Ritkán fordultak elő viszálykodások. Együtt voltunk és nem függtünk a galaxis más részeitől. Sokan azonban titokban sóvárogtak a módszerek és erőforrások után, amelyek a külvilágiak jelenlétével jártak együtt, és gazdasági vészhelyzetben találtuk magunkat. Számptalan vitát követően végül úgy döntöttünk, hogy – a múltban tanult leckék ellenére -, nem fogunk örökké hiányozni a galaktikus színtérről.

A Mercantile Plaza – sok év óta az első felszíni épületünk -, megnyitott, és szigorú szabályok vonatkoztak arra, ki kaphat leszállási privilégiumot. Először csak Köztársaság-párti világok különleges követeinek volt megengedett a látogatás. Ekkorra én már jelentős részt vállaltam a külpolitika alakításában, és sürgettem, hogy küldjünk meghívást a Sith-ek felé is. Elégedetlen voltam, mert a Köztársaság tétlen maradt, amikor szükségünk lett volna rá és nem akartam, hogy az ellenségeik másodszer is lebombázzanak minket.

Amióta ismét felajánlottunk a Birodalomnak egy kolto-kereskedelmi megállapodást és, hogy jelen lehetnek a Manaanon, a Köztársaság bebizonyította, hogy biztosabb és megfelelőbb szövetséges, mint a múltban volt. Komolyan elmondhatom, hogy megnyertek maguknak. Ez azonban nem jelenti azt, hogy vissza kellene táncolnunk a Birodalommal kötött egyezségünktől. Jól szolgálja az érdekeinket, ha egyensúlyt teremtünk köztük. Elvégre,

milyen garancia van arra, hogy bármelyik oldal kartávolságban marad, ha ellenőrizetlenül hagyjuk?

Erre a kérdésre a válasz a tetteink nyomában járó habok közt rejlik.